

Nieuw-Zeeland, 1929. Nellie heeft eindelijk
geluk gevonden, maar dan werpt de oorlog
zijn schaduw vooruit...

SARAH LARK

GOEDE HOOP

ROMAN

Sarah Lark

Goede hoop

Vertaald door Jolanda te Lindert

De Fontein

Een lange weg

Op zee
Nieuw-Zeeland – Auckland, Onehunga
1929

1

De zee lag als een grijze vlakke onder de kleurloze hemel. Het stoomschip deinde zacht op en neer, ook al was Nellie verteld dat het eerste deel van de overtocht naar Nieuw-Zeeland juist het stormachtigst en zwaarst zou zijn. Maar sinds ze de vorige dag in Bremerhaven aan boord waren gegaan, waaide het amper en was ook nog niemand zeeziek geweest.

Dit leek Nellie het ideale moment om Maria's ietwat vreemde verzoek aan de kapitein van de *Adeline* voor te leggen. Hij had het nu vast niet té druk om haar aan te horen, maar zou hij haar verzoek serieus nemen?

Bernhard was die ochtend naar Nellie en Walters hut gekomen en had hun verteld wat Maria's probleem was.

Walter had lacherig gereageerd en gevraagd: 'Heeft ze echt op de grond geslapen?'

Bernhard, een man van gemiddelde lengte met blond haar en een zachte blik in zijn blauwe ogen, had zijn hoofd geschud. 'Natuurlijk niet,' had hij beledigd gezegd. 'Ik heb op de grond geslapen, maar dat doe ik liever niet tijdens de hele reis en Maria is hier ook niet blij mee.'

'Ze heeft je huwelijksaanzoek toch geaccepteerd?' had Nellie gevraagd.

Tijdens de verdeling van de hutten de vorige dag had Maria gezegd dat ze haar hut wel met Bernhard wilde delen, hoewel ze de nabijheid van andere mensen over het algemeen probeerde te mijden.

'Dat is zo,' had Bernhard gezegd. 'Maar als dochter uit de hogere kringen is haar ingeprent dat een vrouw pas na de huwelijks-sluiting met een man in één bed mag slapen en daar wil ze zich aan houden.'

Nellie wist dat het heel moeilijk was om haar vriendin van

een eenmaal genomen besluit af te brengen als het ging om iets wat zij goed of fout vond.

Walter had, nog steeds geamuseerd gevraagd: 'Kon je niet aanvoeren dat Nellie en ik, ook al zijn we niet getrouwd, toch in hetzelfde bed slapen?'

'Volgens haar is dat iets heel anders, omdat Nellie nog met Philipp is getrouwd.'

Walter had verbijsterd gezegd: 'Juist, overspel mag dus wel, maar voor het huwelijk met elkaar eh...'

Nellie zei snel: 'Kom op, je kent Maria toch!'

Eigenlijk kende Walter zijn jongere zus beter dan wie ook, behalve Nellie misschien. 'Zij houdt zich aan de regels en dat is maar goed ook, want anders zou ze mensen nog vaker voor het hoofd stoten. Maar wat wil ze nu doen? Zullen we dan toch maar van hut ruilen?'

Nellie had Maria de vorige dag aangeboden om samen met haar een hut te nemen, hoewel zij liever bij Walter wilde zijn. Walter en zij kenden elkaar al heel lang en hielden veel van elkaar. Nellie accepteerde het feit dat Maria moeilijk met andere mensen kon omgaan.

Bernhard had hoofdschuddend gezegd: 'Ze wil trouwen. Het liefst vandaag nog. De kapitein moet ons trouwen.'

Dus stond Nellie nu op het licht deinende dek en wachtte tot ze Maria's verzoek kon voorleggen aan de kapitein van het vrachtschip. Ondanks haar winterjas rilde ze. Het was mei, maar het was toch koud op zee.

Kapitein Bladder kwam gelukkig al een paar minuten nadat ze naar hem had gevraagd naar haar toe. Hij glimlachte tegen Nellie en leek blij haar te zien.

Ze was lang en slank, had roodblond haar en een alerte blik in haar bruine ogen. Ze had haar lange haar een paar jaar geleden in een moderne bob laten knippen en vond dit nieuwe kapsel net zo praktisch als de lange broek die vrouwen de laatste jaren eindelijk ook mochten dragen – in de grote stad Berlijn tenminste.

'Wat kan ik voor u doen, mevrouw De Groot?' vroeg Bladder

beleefd. ‘Bent u tevreden met uw onderkomen? Ik weet wel dat de hutten heel eenvoudig zijn...’ Hij deed zijn best Hoogduits te praten, maar deze formele manier van praten paste helemaal niet bij deze man, die er bijna precies uitzag zoals Nellie zich een oude zeeman had voorgesteld. Kapitein Bladder had een gedrongen lichaam, een verweerd gezicht en een baard. Zijn kapiteinspet stond op een dikke bos blond haar.

Nellie zei: ‘Dank u wel, de hutten zijn prima, hoewel mijn man het nóg belangrijker vindt hoe het paard is ondergebracht en het liefst naast hem had geslapen. Maar we hebben een ander probleem.’ Dat vertelde ze hem.

Kapitein Bladders gezicht betrok. ‘Ik heb nog nooit een huwelijk voltrokken,’ zei hij in Platduits.

Nellie schoot in de lach, want dat geloofde ze meteen. Hij was immers kapitein van een vrachtschip dat alleen bij uitzondering passagiers meenam en geen kapitein van een luxe stoomschip die wel vaker zou worden geconfronteerd met de gekste verzoeken van zijn passagiers. ‘Ik ben ervan overtuigd dat de bruid de huwelijksgelofte uit het hoofd kent,’ zei ze in een poging de man gerust te stellen. ‘We kunnen de tekst wel voor u opschrijven. U hebt vast uw leven lang al gehoopt dat u zoiets een keer zou mogen doen, of niet soms?’ Nellie was zelf altijd bereid nieuwe ervaringen op te doen en vond avonturen heel opwindend.

‘Nee,’ had de man onomwonden gezegd, ‘dan was ik wel pastoor geworden. Maar als de juffrouw erop staat... We moeten het wel doen zolang de zee nog zo kalm is. Ik wil niet dat het bruidspaar over de reling wordt geblazen.’

‘Vanmiddag dan?’ vroeg Nellie hoopvol.

De kapitein haalde een zakhorloge tevoorschijn. ‘Om één uur. Ik moet me eerst nog opknappen.’

Drie uur later leidde Walter zijn zus plechtig over het dek, terwijl een matroos op de mondharmonica ‘Treulich geführt’ speelde.

Nellie glimlachte toen ze hen zag. De strenge ouders van Maria en Walter hechtten sterk aan de regels die golden binnen hun

adellijke kringen, zodat ze zich het huwelijk van hun dochter volkomen anders zouden hebben voorgesteld. Maar broer en zus zagen er goed uit. Ze hadden allebei donker haar en opvallend blauwe ogen, Walter was groot en bewoog zich soepel, en Maria was klein en tener.

Maria stond bedeesd en onbeholpen voor de kapitein, die zich samen met zijn eerste officier en de betaalmeeester op het dek had opgesteld. Een matroos schonk glazen vol kummellikeur, een drankje van kummel met anijs dat op dit schip het meest op champagne leek. Alle officieren droegen een gala-uniform en kapitein Bladder zwaaide glimlachend met een bijbel. Hij keek vol bewondering naar de bruid.

Nellie was de hele ochtend bezig geweest om Maria zo mooi mogelijk te maken. Maria droeg haar lange haar los; Nellie had het geborsteld tot het glansde. Bij gebrek aan bloemen had ze de veren van twee hoedjes en voorhoofdbanden gehaald en daar een krans van gevlochten. Met die krans had ze een blauwgroene zijden sjaal als een soort sluier in Maria's haar vastgemaakt, die prachtig harmonieerde met haar blauwe ogen. Maria droeg de mooiste van haar twee beste jurken die ze in een noodkoffertje had meegenomen naar de hut. De rest van haar bagage lag benedendeks. Haar donkerblauwe jurk met lage taille en wijde rok stond haar uitstekend en haar lichte huid glansde zacht als albast. Bernhard, die met Nellie als zijn getuige had staan wachten, keek haar stralend aan.

Nellie pakte de bijbel van de kapitein af en zei glimlachend: 'Die hebben we helemaal niet nodig. Nu er geen pastoor is...' Ze vertelde de kapitein en zijn mannen maar niet dat Bernhard een Jood was.

Bernhard ging naast zijn bruid staan. Hij droeg een eenvoudig bruin pak. Walter had wel chiquere kleren bij zich, maar omdat hij groter was dan Bernhard pasten zijn kleren hem niet.

'Als we iets meer tijd hadden gehad, had ik je pak kunnen vermaken,' had Nellie spijtig gezegd. Ze kon goed naaien. Voor dat ze haar droom om diergeneeskunde te studeren had kunnen

realiseren had ze in Utrecht op een huishoudschool gezeten.

Het kon Maria echter niets schelen hoe haar bruidegom gekleed ging, al was het haar ongetwijfeld opgevallen. Dankzij haar fenomenale geheugen zou ze zich nog jarenlang elk detail van deze ceremonie herinneren. Maar met alledaagse situaties kon ze slecht omgaan. Ze keek Bernhard onzeker aan en toen hij zijn hand uitstak legde ze haar hand aarzelend in de zijne. Maria was net als Nellie al midden dertig, maar ze leek in veel opzichten nog een heel jong meisje.

‘Dan beginnen we maar!’ zei de kapitein in Platduits. ‘Ik moet nu iets tegen jullie zeggen, hè?’

Nellie zuchtte. Misschien had ze niet alleen de trouwgelofte voor hem moeten opschrijven, maar ook een kleine toespraak.

‘Nou, we hebben hier dus twee mensen die niet langer alleen door het leven willen zeilen, maar dat samen willen doen. Helemaal niet verkeerd, met slechts één zeil kom je immers niet ver... In elk geval niet tot Nieuw-Zeeland. En het beste zou natuurlijk zijn als een van de twee zich als een stoommachine ontpopt...’

Walter lachte, maar Maria keek Bernhard verbijsterd aan en vroeg: ‘Een metafoor?’ Ze had de neiging alles wat iemand zei letterlijk op te vatten, maar ze wist al wanneer dat niet zinvol was.

‘Wij zeelui zeggen: achter elke zeeman staat een sterke vrouw... vaak in elke haven één... Maar jullie zijn landrotten en die kunnen elkaar maar beter trouw blijven, zoals... honden. Jullie zijn toch dierenartsen? Dan snappen jullie me vast wel. Wij hebben hier alleen een scheepskat...’ Kapitein Bladder zweeg even.

Maar tot ieders verrassing nam de bruidegom nu het woord. ‘Langzaam maar zeker leer je je koers te bepalen aan de hand van het licht van de sterren en niet aan de hand van elk passerend schip. Dat heb ik een keer gelezen en nu we op een schip trouwen dacht ik daar weer aan. Dat past goed bij ons, want jij, Maria, bent altijd mijn ster geweest. Je hebt me geholpen mijn koers te

vinden en je ving me op als ik uit de baan werd geworpen. Ik hou van je, Maria, en ik zal je altijd trouw blijven.’

‘Metafoor?’ vroeg Maria weer.

Bernhard glimlachte. Hij pakte haar linkerhand teder in zijn rechterhand en tikte er een paar morsetekens op – een spelletje dat hun eigen geheime taal was geworden. Op Maria’s gezicht verscheen het begin van een glimlach.

‘Ik zal altijd alleen maar jouw taal spreken,’ vertaalde Walter voor Nellie. Hij had als kind het morsealfabet geleerd, omdat zijn zus daar zo gefascineerd door was geweest.

Kapitein Bladder schraapte zijn keel. ‘Je mag hier wel als marconist komen werken, jongeman,’ zei hij opeens in keurig Hoogduits. ‘Moet ik nu...?’ vroeg hij aan Nellie en het bruidspaar. Nellie knikte. ‘Goed dan. Wilt u, Maria Henriette von Prednitz, de hier aanwezige Bernhard Benjamin Lemberger tot man nemen, dus eh... het huwelijk met hem aangaan, in gezondheid en ziekte en zo, dan moet je “Ja” zeggen.’

‘U had het eerst aan Bernhard moeten vragen,’ zei Maria. ‘En u moet jij zeggen of u.’

‘Dat maakt echt niets uit!’ zei Bernhard. ‘Zeg nu maar “Ja”.’

‘Ik vind dat het helemaal goed gedaan moet worden,’ hield Maria vol.

De kapitein snoof, maar begon wel opnieuw en deze keer ging het goed: ‘Wil jij, Bernhard Benjamin Lemberger, de hier aanwezige Maria Henriette von Prednitz tot vrouw nemen, van haar houden en haar eren, in gezondheid en in ziekte, tot de dood jullie scheidt?’

Maria knikte tevreden.

‘Ja,’ zei Bernhard met vaste stem.

Hij was zichtbaar opgelucht toen Maria, nadat Bladder haar die vraag had gesteld, antwoordde met een duidelijk ‘Ja’.

‘Dan verklaar ik jullie nu in mijn hoedanigheid als kapitein van dit schip en eh... met de autoriteit van mijn ambt tot man en vrouw. Veel geluk!’ Hij grijnsde. ‘Altijd goede vaart en altijd een handbreedte water onder de kiel!’ voegde hij eraan toe.

‘Metaforen,’ zei Bernhard. Hij sloeg zijn arm om Maria heen en kuste haar behoedzaam.

Nellie was opgelucht toen ze zag dat Maria zich vol vertrouwen in zijn armen vlijde en zijn kus beantwoordde.

‘Wij zijn het volgende bruidspaar!’ fluisterde Walter tegen haar. Hij gaf haar een van de borrelglasjes die de kapitein kort daarna opgelucht en gul als altijd weer volschonk.

Walter en Nellie waren al jaren een stel. Ze hadden elkaar in de oorlog leren kennen, onder bijzonder ongunstige omstandigheden. Walter was als Duitse legerofficier naar België gekomen – waar Nellie was geboren en getogen – doordat hij deel uitmaakte van het Duitse bezettingsleger van de stad Kortrijk. Nellie werkte toen al als dierenarts en behandelde zijn paard. Ze hadden nooit verwacht dat hun relatie ook na de oorlog zou standhouden. Nellie was ervan uitgegaan dat haar verstandshuwelijk met haar jeugdvriend Philipp na de bevrijding zou voortduren, maar hij had haar gevraagd hem vrij te laten. Voor de oorlog had hij op verzoek van zijn ouders diergeneeskunde gestudeerd, zodat hij zijn vaders praktijk zou kunnen overnemen. Maar hij had veel meer aanleg voor en affiniteit met muziek. Toen had hij als musicus naar Amerika kunnen gaan en vond hij dat Nellie de dierenartspraktijk maar alleen moest leiden. Nellies schoonvader had dat niet geaccepteerd en haar meteen met een mannelijke collega opgezadeld. Nellie was naar Berlijn gevlucht, waar ze Walters zus Maria leerde kennen, die als eerste vrouw in Duitsland de studie diergeneeskunde had afgerond. De vrouwen hadden vervolgens samen een praktijk geopend. Een paar jaar later was Maria’s studievriend Bernhard bij hen in de praktijk komen werken. Nog weer later was Walter teruggekomen, die na de oorlog een paar jaar was ondergedoken om te ontkomen aan het huwelijk dat zijn ouders al heel lang hadden gepland. Sinds die tijd was de relatie tussen Nellie en Walter stormachtig verlopen, maar ze hielden heel veel van elkaar.

‘Philipp vraagt de scheiding toch aan?’ vroeg Walter nerveus toen Nellie niet meteen antwoordde.

Ze knikte. ‘Ja, hoor, ik heb een heleboel documenten onder-tekend. Het is immers alleen maar een formaliteit.’

Walter vertrok zijn gezicht. Ze wisten allebei dat het echt niet zo eenvoudig was. Philipp – of Phipps zoals Nellie hem altijd noemde – was jaren nadat hij was geëmigreerd weer in Berlijn opgedoken. Hij had carrière gemaakt en trad op als geniale violist. Hij had Grietje, zijn en Nellies muzikaal al even zeer getalenteerde dochter voor zich gewonnen. En als het aan Phipps en Grietje had gelegen, waren hij en Nellie gewoon doorgegaan met hun huwelijk en samen in Amerika gaan wonen.

Maar dat had Nellie geweigerd. Ze hield van haar beroep als dierenarts en ze hield van Walter. Walter en zij hoopten dat ze – mede dankzij de erfenis die Walter recent had verkregen – hun droom om naar Amerika te emigreren konden verwezenlijken. Door een bijzonder toeval gingen ze nu niet naar Amerika, maar naar Nieuw-Zeeland.

‘Zullen we nog even bij Erbkönig kijken?’ vroeg Nellie. Ze wilde over iets anders praten. Ze had het liever niet over haar man, want haar verdriet om het feit dat ze haar dochter aan hem was kwijtgeraakt was nog te vers. Grietje was, weliswaar met Nellies toestemming, met haar vader meegegaan naar Amerika, omdat Phipps daar een betere muzikale opleiding voor haar kon realiseren. Moeder en dochter hadden hun scheiding heel zwaar gevonden, vooral doordat de afstand tussen hen vele duizenden kilometers zou bedragen. Grietje en haar vader zouden in Boston wonen, een halve wereldreis bij Nieuw-Zeeland vandaan.

Walter knikte. ‘Ik voel me al een beetje schuldig dat ik hem dit allemaal moet laten ondergaan,’ bekende hij.

De elegante zwarte hengst zou de hele overtocht in een kleine box staan. Het renpaard had voor hen eigenlijk de doorslag gegeven om juist naar Nieuw-Zeeland te emigreren, want Walter had hem verkocht aan de Nieuw-Zeelandse fokker Julius von Gerstorf. Deze had hem de functie van berijder van de hengst aangeboden om zijn emigratie mogelijk te maken.

Ook Nellie, Maria en Bernhard zouden welkom zijn in de voormalige Britse kolonie. Nieuw-Zeeland, dat door de Straat Cook werd verdeeld in het Noorder- en Zuidereiland, had een groot tekort aan dierenartsen, en volgens Julius von Gerstorf zou het de boeren niet uitmaken of hun schapen, runderen en paarden door een vrouw of een Jood werden behandeld. In Duitsland was het vooral voor Bernhard steeds moeilijker geworden om te worden geaccepteerd, en ook de vrouwen hadden continu moeten vechten tegen vijandige reacties.

‘Erlkönig is niet het eerste paard dat de reis zal overleven,’ zei Nellie nuchter. ‘En ach, het zijn maar zes weken. Vroeger moesten de paarden het drie maanden in een zeilschip uithouden en zelfs nog langer als er onderweg een windstille periode was. Het was goed dat je hem verkocht, Walter, maak je geen zorgen.’

Walter knikte met tegenzin. Hij hield van de hengst waarmee hij de afgelopen twee jaar veel wedstrijden had gewonnen. Toch zag hij geen toekomst voor zichzelf als jockey. Hij was weliswaar een uitstekende ruiter, maar op de renbaan werden steeds vaker kleine en lichte mannen als jockey ingehuurd.

Nellie en Walter klommen via de ladder naar het vrachtruim. Het rook er naar lanoline, want kapitein Bladder vervoerde voornamelijk luxegoederen, verhuisboedels of machines naar Nieuw-Zeeland en Australië, en bracht schapenwol mee terug. Zijn vrachtschip had geen koelruimtes voor vleestransporten, en walvisproducten nam hij niet mee; hij had verteld dat hij niet tegen de stank kon. Dus werden de paarden niet gekweld door onaangename en misschien wel angstaanjagende geuren. Alleen het wekenlange stilstaan was heel zwaar voor ze.

Voor Erlkönig was de situatie iets minder vervelend, doordat in de box naast hem een mooie bruine merrie stond. Hij was meteen na het inladen met haar gaan flirten. Nu begroette hij Walter en Nellie met luid gehinnik, en zijn nieuwe vriendin deed mee.

Nellie haalde een wortel uit de zak van haar rok en gaf de hengst en de merrie elk de helft. ‘Wat jammer dat hij niet met haar kan trouwen en daarna samen met haar een box kan delen,’

zei ze lachend. ‘Als ze hengstig wordt en hij niet bij haar kan komen, zal hij daar kapot van zijn.’

‘Ach, daar staat hij boven,’ zei Walter. ‘Op de renbaan waren er ook hengstige merries. En als we daar eenmaal zijn... In Nieuw-Zeeland komt hij in het paradijs.’

Erlkönig ging naar Epona Station, de boerderij van de Von Gerstorfs, waar hij als dekhengst zou fungeren en samen met zijn merrie in de wei zou mogen rondlopen. In Berlijn zou dat ondenkbaar zijn voor zo’n waardevolle hengst.

Nellie leunde tegen Walter aan en vroeg: ‘En voor ons? Denk je dat het ook voor ons het paradijs zal zijn? Het klonk allemaal wel goed, maar het ging zo snel.’

Het besluit om naar Nieuw-Zeeland te gaan was heel snel genomen.

Walter kuste haar. ‘We zijn samen altijd gelukkig geweest, zelfs in de oorlog. En nu hebben we geld, we kunnen helemaal opnieuw beginnen. Eerst een tijd op de boerderij van de Von Gerstorfs en daarna op onze eigen boerderij. Ik ga paarden trainen en jij hebt je eigen praktijk. Wat kan er dan nog misgaan?’

Nellie wist het niet, maar ze wist uit ervaring dat haar leven zelden zo verliep als ze had gepland. Nu wilde ze optimistisch zijn. Het nieuwe land moest haar verwachtingen waarmaken!

2

Een paar dagen was het nogal stormachtig, maar daarna kwamen ze in warmere streken. Nellie koesterde zich in de zon op Tenerife, waar het schip een tussenstop maakte. Walter wilde liever zo snel mogelijk door, zodat Erbkönig niet langer dan echt noodzakelijk was in het ruim moest staan. Maria en Bernhard vonden alles prima; zij waren toch meestal in hun hut. Zo te zien kon Maria voor het eerst in haar leven echt genieten van het samenzijn met een ander in een kleine ruimte.

Nellie, die al Nederlands en Frans sprak, probeerde de Engelse taal te leren en zorgde dat ook Walter en Bernhard zich daarmee bezighielden. Walter sprak ook vloeiend Frans en had na de oorlog op het kantoor van een generaal en op de renbaan van Berlijn, waar veel Amerikaanse en Britse jockeys werkten, wat Engels opgepikt, maar te weinig om zich in een Engelstalig land te kunnen redden. Bernhard had op school alleen Latijn en Grieks gehad, dus was de Engelse taal volkomen nieuw voor hem. Toch hing hij aan de lippen van hun lerares Maria, die zich met tegenzin bereid had verklaard haar vrienden Engelse les te geven. Zij kon de Engelse taal moeiteloos lezen, doordat ze als specialist op het gebied van ziekten van exotische dieren veel Engelstalige boeken had moeten doornemen. Maar omdat ze de taal nog nooit had gesproken, moest ze zich de uitspraak nog wel eigen maken. Dat lukte enigszins dankzij de hulp van de eerste officier van het schip, maar kostte wel veel tijd. Nellie was heel blij dat er weinig andere dingen gedaan moesten worden tijdens de lange scheepsreis.

Toen ze de natuurlijke haven van Auckland uiteindelijk bereikten, was voor hun gevoel de lente al overgegaan in de zomer. Toch zagen ze geen groene weilanden en bloeiende bloemen, want in Nieuw-Zeeland, dat aan de andere kant van de aarde lag,

was het in juli juist hartje winter. Op de vlaktes van het Noordereiland viel weliswaar geen sneeuw, maar het was wel koud en regenachtig. Toen het eiland eindelijk in zicht kwam lag het achter een gordijn van motregen en mist.

Nellie trok rillend haar winterjas om zich heen.

‘Het land van de lange witte wolken,’ zei de kapitein, die een halflange gevoerde regenjas droeg.

‘Aotearoa,’ zei Maria. ‘Zo noemden de Maori, de eerste bewoners, de eilanden.’ Ze had ergens op het schip een woordenboek van de Maoritaal gevonden en kende die taal nadat ze het boek één keer had gelezen uit haar hoofd. Dat was altijd zo bij haar.

‘Ja, zo noemde de eerste vrouwelijke kolonist, Kuramarotini, die hier samen met stamhoofd Kupe vanuit Hawaiki naartoe kwam, het ook,’ zei de eerste officier. ‘Het regent hier in elk geval veel.’

Nellie zuchtte en mompelde: ‘Dan mogen we ons dus verheugen op de geboorte van kalveren in kille en vochtige stallen. Daar heb ik in België altijd enorm van genoten. Maar goed, liever werken en het koud hebben dan helemaal niet werken. Worden we eigenlijk opgehaald, Walter?’

Walter, die zo geconcentreerd naar het land keek alsof hij er alleen met zijn wilskracht voor kon zorgen dat de mist oplostte, haalde zijn schouders op. ‘Ik hoop het wel. Er is in elk geval een radiotelegram verzonden. Als mevrouw Von Gerstorf dat heeft ontvangen zal ze zeker iemand sturen. De hengst moet immers nog verder worden vervoerd. Met de trein, neem ik aan, omdat er geen andere verbinding van Auckland naar de renbaan van Ellerslie is. En de boerderij schijnt daar niet erg ver vandaan zijn. Maar misschien zetten ze Erbkönig wel een of twee dagen in een huurstal zodat hij eerst van de reis kan herstellen.’

De paarden hadden de overtocht eigenlijk heel goed doorstaan. Ze waren natuurlijk onrustig en narrig door het lange staan, maar ze waren niet afgevallen en hadden ook geen koliek of andere ziekten gehad.

Nellie zuchtte weer. ‘Moeten wij dan nog een paar dagen in

een hotel verblijven? Ik zou het liefst echt op mijn eindbestemming aankomen.’

Maria schudde haar hoofd. ‘Mijn meubels zijn er nog niet, dus zal de boerderij voor mij niet als mijn thuis voelen. Alles zal anders zijn,’ zei ze een beetje angstig. Ze had altijd al grote moeite gehad met veranderingen. Toen ze in Berlijn het huis betrok waar ze samen met Nellie had gewoond, had ze in eerste instantie de meubels van haar meisjeskamer meegenomen. Diezelfde meubels had ze het liefst nu ook meegenomen naar Nieuw-Zeeland.

‘We creëren een nieuw thuis voor onszelf,’ zei Bernhard troostend. ‘Nu we met z’n tweeën zijn hebben we sowieso nieuwe meubels nodig.’

‘En mijn boeken!’ Maria was nog niet klaar met haar klaagzang. Haar boeken waren dikke medische naslagwerken, romans en kinderboeken – ze had alle boeken die ze ooit had bezeten daar in haar kamer gepropt.

Nellie zei: ‘Een deel van je boeken heb ik ingepakt, maar Grietje heeft de kinderboeken meegenomen. Als aandenken. Er is niets weg, Maria, rustig maar. Probeer alsjeblieft een keer blij te zijn.’

De enige die op deze verregende dag echt blij leek en bruiste van energie was Walter. Het scheen hem niets uit te maken dat het nieuwe land hem begroette met wind en mist of met een stralend zonnetje. Het belangrijkste voor hem was dat hij weer vaste grond onder de voeten had en dat hij Erbkönig eindelijk kon bevrijden.

Eindelijk kwam het havenhoofd in zicht, maar ook dat zag er niet echt uitnodigend uit. Het vrachtschip werd alleen opgewacht door een paar vrachtwagens die de goederen verder moesten vervoeren en daartussenin stond een grote auto, een pick-up met open laadbak.

Er stapte een meisje uit de auto toen het schip aanlegde. De andere chauffeurs bleven het liefst zo lang mogelijk in hun droge cabine zitten, maar zij leek ongeduldig te wachten tot de *Adelinde* was aangemeerd. Rood haar piekte onder de zuidwester uit

waarmee ze zich tegen de regen beschermde. Ze was tenger en verdween bijna helemaal in haar grote waxcoat.

Nellie schatte haar op een jaar of dertien, veertien, en glimlachte tegen haar.

Het meisje glimlachte terug. Haar gezichtje had iets elfachtigs, met haar fijne trekken, smalle neus en grote ronde ogen, maar ze had een ondeugende glimlach.

Zodra de matrozen als een soort loopplank planken hadden neergelegd waarover de passagiers het schip konden verlaten, kwam het meisje naar hen toe. Op dat moment stapte de vrouw die de pick-up had bestuurd ook uit. Ze had haar bruine haar op een conservatieve manier opgestoken en droeg net als het meisje een lange rijbroek, laarzen en een waxcoat. Ze leken opvallend veel op elkaar.

‘Moeder en dochter dus,’ zei Nellie. Ze liep doelbewust, maar een beetje onzeker, over de geïmproviseerde loopplank van boord. Zelf was ze niet duizelig, maar ze was bang dat dit niet voor Maria gold.

Walter bood Maria galant zijn hand aan om haar van boord te helpen, en ze keek hem glimlachend aan.

‘Het paard kan hier niet overheen,’ zei de vrouw. ‘We hebben hem natuurlijk niet zo’n lange reis laten maken om hem in het water te laten vallen.’

Het meisje keek Walter en Nellie aan en vroeg nieuwsgierig in het Duits: ‘Zijn jullie de dierenartsen? Komen jullie ons paard brengen?’

‘April, misschien moet je eerst netjes goedendag zeggen en hartelijk welkom,’ zei de vrouw. Daarna zei ze tegen Walter: ‘Neem het mijn dochter maar niet kwalijk. Ze verheugt zich heel erg op de nieuwe fokhengst én op de mogelijkheid drie dierenartsen aan het werk te zien. We behandelen onze paarden vaak zelf, maar April wil ook leren hoe dat moet. O ja, ik ben Mia von Gerstorf. Zijn jullie Walter en Maria von Prednitz? Of Bernhard Lemberger en Cornelia De Groot?’

Walter gaf haar een hand en zei: ‘Walter von Prednitz, mevrouw,

juffrouw. En dit is mijn verloofde dokter Nellie De Groot.’

‘Zeg maar gewoon Nellie, hoor. Zo formeel hoeven we toch niet met elkaar om te gaan,’ zei Nellie.

Mia von Gerstorf gaf haar ook een hand, glimlachte en zei opgewekt: ‘Dat vind ik ook. Hier in Nieuw-Zeeland zeg je al heel snel je, alleen al omdat u in het Engels niet eens bestaat.’

‘Maar wel in het Oud-Engels,’ zei Maria. Zodra ze anderen iets kon leren, verdween haar verlegenheid. ‘Dan betekent *you* je en *thou* u. Gij zult niet doden – *Thou shalt not kill...*’

Nellie zuchtte. Hopelijk kwam haar vriendin niet als een betweter over. Ze zei: ‘Dit is mijn vriendin Maria, onze wandelende encyclopedie en uitstekende dierenarts. De eerste gepromoveerde vrouwelijke dierenarts in Europa.’

Mia von Gerstorf keek Maria ook met een warme glimlach aan. Zo te zien nam ze Maria haar woorden niet kwalijk. ‘Mevrouw Von Prednitz—’

‘Lemberger!’ zei Maria trots. ‘Maria Lemberger. Ik ben getrouwd.’

‘Wij zijn getrouwd,’ zei Bernhard. Hij nam Mia meteen voor zich in met zijn hartelijke glimlach en warme blik. ‘Op het schip. Dat was heel... bijzonder.’

Mia zei lachend: ‘Daar moet je me nog een keer van alles over vertellen, maar we moeten eerst voor het paard zorgen. Heb je al bedacht hoe we hem van boord moeten krijgen?’

Walter knikte. ‘We hebben hem via een plankier aan boord en naar het benedendek gebracht. Dat wordt ook gebruikt voor het lossen van de bagage. Ik zal me er meteen mee bezighouden. Maar wat gebeurt er daarna? Je hebt geen paardenaanhangwagen meegenomen.’

De pick-up van de Von Gerstorfs zou wel een moderne paardentrailer kunnen trekken.

Mia von Gerstorf schudde haar hoofd. ‘Nee, want dan zou die arme jongen meteen weer worden opgesloten en dat zou hij vast niet leuk vinden. We dachten dat hij liever een stukje zou willen lopen, dus rijdt April met hem naar het huis van mijn

vader. Daar is een stal waarin hij kan slapen. En morgen brengt ze hem naar huis.’

Walters mond viel letterlijk open en hij keek Mia verbijsterd aan. ‘Rijden? Nu meteen? Nadat hij zo lang stil heeft gestaan? En dan zo’n jong meisje?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat kan echt niet, Mia, dat... kan ik niet toelaten.’

‘Natuurlijk kan dat wel,’ zei Mia rustig. ‘Hij zal wel een beetje wankel op zijn benen staan, maar April kan heel goed rijden. En ze is verstandig, ze zal hem niet overvragen. Het is maar vijf kilometer, precies de juiste hoeveelheid beweging na de lange tijd op het schip.’

Walter zei: ‘Misschien kan ik naast hem lopen en hem leiden? Hij is eh... dat helemaal niet gewend.’

Mia fronste. ‘Hij heeft toch paardenraces gelopen? Mijn man zei dat hij door half Europa is vervoerd, dus zal hij heus niet voor alles en nog wat schrikken.’

‘Dat is waar!’ zei Walter, een beetje wanhopig. ‘Hij is een renpaard en geen... damespaard. En hij is gevoelig.’

‘Nou, dat zal hij bij ons moeten aferen. Onze paarden worden niet behandeld alsof ze van suikergoed zijn,’ zei Mia energiek. ‘Het zijn nu eenmaal paarden, en paarden lopen graag. Bovendien zou ik April geen dame willen noemen.’

‘Mami!’ zei April boos. Ze had het heel leuk gevonden dat Walter juffrouw tegen haar had gezegd.

‘In elk geval niet in de zin van dameszadel en dameszit,’ zei haar moeder. ‘Dat gebeurt niet meer, Walter, hier in Nieuw-Zeeland tenminste niet. Misschien kun je Erbkönig eerst uitladen, dan kunnen we zien hoe hij de reis heeft doorstaan.’

Walter wilde opnieuw protesteren, maar Nellie legde haar hand op zijn arm en zei zacht: ‘Hij is van hen, maak er dus geen ruzie over.’

Terwijl Walter naar het vrachtruim ging, zei Nellie tegen Mia en April: ‘Misschien zou het echt beter zijn hem niet gelijk te belasten met het gewicht van een ruiter. Walter wil hem met alle plezier leiden.’

Mia fronste. ‘In dit weer? En morgen ook nog eens achttien kilometer naar Epona Station? April kan dat wel aan en ze weegt vrijwel niets. Bovendien logeert ze graag bij haar opa, terwijl ik aanneem dat jullie het liefst meteen naar de boerderij willen rijden. Na zo’n lange reis wil je eindelijk wel op je eindbestemming zijn.’

Dat was Nellie met haar eens. Ze keek of ze Bernhard en Maria zag, maar die waren verdwenen. Waarschijnlijk waren zij op zoek naar de bagage. Maria had zich grote zorgen om haar spullen gemaakt.

‘Jullie koffers kunnen allemaal in de pick-up,’ zei Mia toen het ruim van het schip openging en het plankier werd geplaatst.

Matrozen droegen de eerste kisten en vaten aan wal en kregen al gauw hulp van de chauffeurs van de vrachtwagens die de regen nu toch trotseerden.

Mia begroette een man in een lange regenjas die hier kennelijk was om de merrie te halen. ‘Meneer Abercrombee! Bent u nieuwsgierig naar uw nieuwe rijpaard? Mijn man heeft echt geprobeerd het juiste paard voor u te vinden.’

De man verzekerde haar glimlachend dat hij het volste vertrouwen had in het oordeel van Mia’s echtgenoot.

Nellie zei hoe mooi ze de merrie vond, waarna Mia haar meteen voorstelde als een van de nieuwe dierenartsen.

De kersverse paardeneigenaar was een grote man met donker haar. Rustig zei hij: ‘Prettig u te ontmoeten. Tot nu toe hadden we in heel Auckland slechts één dierenarts en sinds bijna iedereen een auto heeft, behandelt hij bijna geen paarden meer. Ik zal u laten halen wanneer Melisande iets mankeert. Maar nu ga ik snel naar het ruim om haar te halen.’

Mia vertaalde zijn woorden voor Nellie, die trots was op het feit dat ze in elk geval de strekking had begrepen van wat de man had gezegd.

Niet lang daarna werden beide paarden uit het ruim geleid, in gezelschap van Maria en Bernhard, die goed keken of de dieren niet mank liepen.

‘Ze lopen allebei goed, en hun pezen zijn in orde,’ zei Bernhard. ‘Eigenlijk is er niets op tegen om hem een stukje te laten lopen. Dat meisje weegt ook bijna niets.’

Walter keek hem boos aan. Hij vond het nog steeds belachelijk om de levendige hengst aan April toe te vertrouwen. Maar Erbkönig was heel rustig. Hij had heel lang stilgestaan en moest zich eerst inlopen voordat zijn temperament weer naar boven zou komen.

Melisande, de bruine warmbloedmerrie, verging het al net zo.

Erbkönig hinnikte ongelukkig toen haar eigenaar, die kennelijk in Auckland woonde, meteen met haar vertrok.

‘Maak je geen zorgen, je ziet haar echt wel terug!’ Mia von Gerstorf aaide de hengst over zijn hals en haalde toen een appel uit haar jaszak. ‘Alsjeblieft, om je welkom te heten. Morgen krijg je er nog een paar. Wat ben jij een prachtig paard!’ Ze nam het touw van Walter over en hield de hengst nu zelf vast, terwijl ze hem bleef aaien en liefkozen. Erbkönig scheen dat prettig te vinden.

Nellie en Maria mochten Mia meteen. Ze hadden de afgelopen jaren veel als dierenarts op renbanen gewerkt en wisten dat de meeste eigenaren en fokkers de kostbare dieren alleen als een investering beschouwden. De paarden werden hoogstens vriendelijk behandeld door hun verzorgers, ruiters en trainers, maar ook die gingen meestal vrij zakelijk met de paarden om. Maar Mia straalde gewoon omdat ze het nieuwe paard kon begroeten.

Haar dochter gaf Erbkönig zelfs een kusje op zijn neus. ‘Hoe gaan we hem noemen, Mami? Hij heeft een heel vreemde naam.’

Mia lachte. ‘Vraag opa vanavond maar naar de ballade van *Erbkönig*. Het zou me niets verbazen als hij die uit het hoofd kent.’

‘*Wer reitet so spät durch Nacht und Wind—*,’ begon Maria, maar ze zweeg toen Nellie gebaarde dat ze maar beter haar mond kon houden.

‘Hebben jullie de koffers al gezien, Maria?’ vroeg Nellie, maar tegelijkertijd zag ze dat een van de dragers ermee tevoorschijn kwam.

April haalde een enorm zadel en een hoofdstel uit de laadbak van de pick-up.

‘Wat is dát!?’ vroeg Walter alweer helemaal ontdaan toen ze aanstalten maakte het zadel op Erlikönigs rug te leggen. ‘April, alsjeblieft! Dat paard is gewend aan lichte rijzadels, aan veelzijdigheidszadels!’

‘Dat is een stockzadel,’ zei Mia. ‘Komt oorspronkelijk uit Australië en is heel comfortabel, voor paard en ruiter. Kijk maar naar het grote draagvlak.’

‘Maar... hij is een volbloed!’ Walter keek hulpeloos toe terwijl April de singel aantrok en ondertussen zacht en vleierend praatte tegen het paard, dat het zonder zich te verzetten toeliet.

‘Dit zadel past al onze volbloeden,’ zei Mia. ‘En wees maar niet bang, we hebben ook dressuurzadels. Die gebruiken mijn man en ik liever als we met de paarden werken. Maar als je uit rijden gaat zijn de stockzadels prettiger, dan val je er niet zo snel af.’ Ze glimlachte tegen haar dochter, die de hengst het bit in deed en daarna aanstalten maakte om op te stijgen.

‘Laat me je alsjeblieft helpen, April.’ Walter stond al naast het paard.

April giechelde en hief elegant een been zodat hij haar als een jockey op het paard kon zetten. Ze gleed soepel in het zadel, maar Erlikönig schrok een beetje en sprong opzij.

‘Hups!’ April lachte. Ze zat al gauw weer rechtop in het zadel, nam de teugels in de hand en klakte met haar tong. ‘We gaan, knapperd. Tot morgen, Mami!’

Walter zag tot zijn stomme verbazing dat de hengst rustig wegliep en zich door April over de straat naar de stad liet leiden. ‘Rijden we niet achter haar aan?’ vroeg hij toen Mia haar even nazwaaide en de dragers vervolgens opdracht gaf de koffers op het laadvlak van de pick-up te zetten.

‘Nee. Waarom?’ vroeg Mia.

Nellie glimlachte, legde opnieuw een hand op Walters arm en zei in een poging hem te kalmeren: ‘Maak je niet zoveel zorgen. Dit is een ander land. Hier gaan ze ontspannener met de dingen om. Dat wilden we toch?’

‘Maar het verkeer,’ zei Walter.

‘Dit is Berlijn niet,’ zei Bernhard geruststellend. ‘Stel je niet zo aan. April zal je baby heus wel veilig in bed stoppen en ik heb geen zin om nog veel langer in de regen te staan.’

Mia keek hem met een begripende glimlach aan. ‘Jullie moeten hier echt regenjassen kopen. En een hoed tegen de regen. In Duitsland waren jullie waarschijnlijk gewend dat eigenaren hun dieren naar de stal halen voordat de dierenarts komt, maar hier zullen ze jullie vaak meenemen naar het weiland. Op de meeste boerderijen is het nog een beetje primitief. Maar nu breng ik jullie naar Epona Station. Bij ons is alles heel modern.’

Walter, Bernhard en Nellie lieten Maria, die niet graag tussen andere mensen ingeklemd zat, voorin zitten en zaten zelf op de achterbank. De auto was onverwacht ruim, maar rook naar natte hond en leer, en leek absoluut niet op de taxi’s in Berlijn en ook niet op de grote auto van Walters weldoenster, gravin Von Albrechts, waar hij vaak in had gezeten.

‘Kunnen jullie autorijden?’ vroeg Mia, terwijl ze behendig met de grote pick-up het haventerrein verliet.

Dat ontkenen ze alle vier. Walter had wel een paar keer geë oefend, maar had in het drukke Berlijn niet durven rijden.

‘Dat zullen jullie wel moeten leren,’ zei Mia. ‘De afstanden hier zijn groot en je kunt niet zonder auto. Het is niet moeilijk, hoor, niet zoals paardrijden.’

Nellie en Walter lachten, maar Maria begreep het grapje weer eens niet.

‘Paardrijden is heel moeilijk,’ beaamde ze. ‘En paarden zijn erg gevoelig. Hebben jullie nog andere dieren op de boerderij?’

‘Maria is specialist in exotische dieren,’ zei Nellie. ‘Dus als jullie kangoeroes of koala’s hebben...’

Mia von Gerstorf lachte. ‘Jullie weten nog niet heel veel over jullie nieuwe land. Kangoeroes en koala’s horen thuis in Australië. In Nieuw-Zeeland woonden oorspronkelijk helemaal geen zoog- of buideldieren.’

Nellie had bewondering voor Mia’s fijngevoeligheid. Zonder Maria, die haar ongetwijfeld zou hebben gecorrigeerd, zou ze

buideldieren niet eens apart hebben genoemd.

‘Alleen twee soorten vleermuizen. Verder hebben we hier vooral vogels, sommige zijn zelfs heel grappig. De kiwi, het symbool van ons land, is bijna blind, maar kan goed ruiken. Hij is ’s nachts actief en graaft zich overdag in. De kea’s—’

‘...zijn papegaaien,’ zei Maria. ‘Ze komen voor tot aan de sneeuwgrens, wat ongewoon is. Ze horen thuis in de Zuid-Alpen, klopt dat?’

Mia knikte. ‘Ze zijn bijzonder intelligent en grappig. Je moet altijd opletten om te voorkomen dat ze je beroven. Ze kunnen zelfs een tassluiting openmaken. Het is mijn lievelingsvogel. Maar die hebben we niet, we hebben alleen een paar kippen. Ik hou niet van kooien.’

‘Wie wel?’ vroeg Bernhard. ‘Hebben jullie honden en katten?’

Mia lachte. ‘Die hebben we wel en ze zijn allemaal vreselijk verwend. Ik vind het prettig als dieren gelukkig zijn, ook de paarden. Het liefst zou ik ze allemaal gelukkig maken. Ik moet elke keer huilen als we er een moeten verkopen, maar dat kan natuurlijk niet anders, want daar leven we van. We trainen ze goed en verkopen ze niet aan iedere willekeurige belangstellende. De mensen moeten tevreden zijn met onze paarden, want dan behandelen ze ze ook goed.’

Nellie vond dat een bijzonder vriendelijke filosofie en wist nu al dat ze het goed met Mia zou kunnen vinden.

Ze verlieten Auckland en reden over een vrij rechte weg tussen akkers en weilanden door.

‘Straks wordt de weg bochtiger,’ zei Mia. ‘Epona Station ligt in de uitlopers van de Waitakere Ranges, een prachtig gebied vol regenwoud om uitstapjes te maken. Je raakt helemaal betoverd als je dat voor het eerst ziet met al die korstmossen en andere mossorten, de soms al eeuwenoude bomen met daartussenin beken en watervallen. Dan heb je het gevoel dat je in een sprookje leeft. Ik moet het jullie laten zien. Rijden jullie allemaal paard?’

Alleen Walter en Nellie konden paardrijden. Maria’s ouders

hadden haar toen ze nog klein was te onhandig gevonden om het te leren en Bernhards familie had dat niet kunnen betalen.

‘Dan leren jullie nog sneller autorijden,’ zei Mia troostend. ‘Want dat is de enige manier om ergens naartoe te gaan. Dit is Onehunga.’

Ze reden door een stadje dat op het eerste gezicht alleen uit de hoofdstraat leek te bestaan, maar Mia vertelde dat er fabrieken waren en arbeiderswijken en wijken die voornamelijk door Maori werden bewoond.

‘Daar staan veel kerken, dus als jullie gelovig zijn, vind je daar zeker een van je gading. Er zijn alleen geen synagogen, hoewel ik die eerlijk gezegd nooit heb gemist.’

Bernhard spitste zijn oren en vroeg stomverbaasd: ‘Ben jij Jodin?’

‘Mijn vader en ik zijn Joden. April en onze zoon Jonathan natuurlijk ook, want—’

Bernhard maakte haar zin af: ‘Het kind van een Jodin is automatisch Jood. Dat had ik niet verwacht.’ Hij had kennelijk het gevoel dat er een last van hem af viel.

‘Jij bent dus ook Jood?’ vroeg Mia terloops. ‘Zoiets zei mijn man tenminste. Ook dat de Duitsers het ons steeds moeilijker maken. Mijn vader is al jaren heel somber. Hij is bang dat die Hitler op een bepaald moment aan de macht komt, maar ik kan me dat niet voorstellen. Kijk eens, vanaf hier hoort het terrein officieel bij Epona Station. We hebben het hout voor de stallen uit het bos gehaald. Nog even en dan zijn we bij het toegangsbord.’ Ze liet het onderwerp Jood zijn rusten, alsof het niet belangrijk was.

Nellie zag dat Bernhard gerustgesteld was. In dit land hoefde hij niet meer bang te zijn.

Eerste druk november 2022

Dit is het tweede deel in de serie Het nieuwe land

Oorspronkelijke titel *Die Tierärztin. Voller Hoffnung*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6126 1

ISBN e-book 978 90 261 6127 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6128 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.